

Trăiesc eu pentru mine însumi sau trăiesc pentru Hristos?

2 Corinteni 5.14,15

William Kelly

© EPV, Online începând de la: 06.02.2019, Actualizat: 06.02.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 2 Corinteni 5.14,15

2 Corinteni 5.14,15: Pentru că dragostea lui Hristos ne constrânge, noi judecăm aceasta: că, dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit; și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat.

La citirea acestor versete m-a mișcat gândul, care este așa de simplu și totuși de cea mai mare importanță: Pentru ce trăiesc eu? Preaiubiți frați și preaiubite surori, nu trebuie să accentuez cât de importantă este această întrebare și cât de mult depinde de sufletele noastre, că noi nu o ocolim, ci răspundem la ea, și anume în teama de Dumnezeu. Versetul 15 a stat în mod deosebit înaintea ochilor mei: „El a murit pentru toți, pentru ca *cei care trăiesc* ...” – aceștia sunt credincioșii. Toți erau morți, credincioși și necredincioși în aceeași măsură, toți erau oameni ruinați înaintea lui Dumnezeu; moartea lui Hristos este dovada pentru această stare, în care s-a aflat fiecare suflet în sens spiritual. Aceasta înseamnă, toți erau pierduți, morți față de Dumnezeu. Faptul că și Fiul Lui Dumnezeu, care este viața veșnică, a trebuit să sufere, că în această lume El nu a avut parte de nimic, numai de moarte, dovedește că în lumea aceasta nu este viață. Totul zăcea ireversibil în moarte, că singura ușă spre eliberare era dată numai în aceea, că El a murit. Și „El a murit pentru toți”. Nu se spune, că toți vor trăi, cu toate că fără îndoială în El era viață suficientă pentru toți, și anume viața veșnică în Hristos. Însă realmente nimeni nu L-a primit, nimeni nu-L voia, nici măcar unul. De aceea harul a lucrat și a dăruit unora, nu tuturor, să-L primească. De aceea se adaugă: „El a murit pentru toți, pentru ca *cei care trăiesc*” – aceștia sunt aceia care cred în El și prin aceasta au viață -, „să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat.”

Nu este nici o întrebare în viața noastră zilnică în care să nu iese la lumină unul din cele două lucruri, și anume, dacă noi trăim pentru noi înșine sau trăim pentru Cel care pentru noi a murit și a înviat. Și nu trebuie eu să recunosc adevărul trist, că noi trebuie să muștrăm permanent inimile noastre? Cât de des, ca să nu spun permanent, primul impuls este că noi privim totul prin prisma, dacă ne place, dacă ne mulțumește, dacă ne înalță prestigiul. Ce este aceasta altceva decât trăire pentru noi înșine? Dacă trebuie luată o hotărâre, fie că este vorba de a ocoli un rău, de a evita o pierdere sau de a câștiga ceva, sau orice altceva care cere o luare de poziție din partea noastră, nu suntem noi înclinați să privim ce efect are aceasta asupra noastră și că noi îndreptăm lucrurile într-un fel sau altul să fie în folosul și avantajul nostru? Nu mă refer numai la aspectul pur personal: poate fi în favoarea familiei noastre sau a copiilor noștri, fie că este vorba de situația de moment sau cu privire la viitor. Însă nu facem bine dacă procedăm în felul acesta. Desigur Dumnezeu nu vrea ca noi să neglijăm adevăratul bine al celor apropiați ai noștri sau al aceluia care ne-au fost încredințați spre îngrijire; întrebarea este însă, dacă noi ne încredem în noi înșine sau în Hristos. Putem *noi* judeca ce este cel mai bine pentru copiii noștri? Suntem *noi* suficient de înțelepți, să decidem pentru binele care aduce nu numai câștig temporal, ci asigură bunurile veșnice? Aici apare o stare de lucruri foarte simplă: noi avem două naturi: una, care întotdeauna apucă cu lăcomie ceea ce este în favoarea ei și îi înalță prestigiul, și o altă natură, care prin harul lui Dumnezeu este binevoitoare să se îngrijească de lucrurile Domnului și, dacă este necesar, să-și dea viața pentru El. Dar, așa cum spune apostolul într-un alt loc, nu ceea ce este spiritual era la început, ci ceea ce este firesc (natural), și după aceea vine ce este spiritual. Exact aceasta este experiența noastră

zilnică. Gândul, care vine imediat când apar încercări și greutăți, este simplu cel natural: Cum ies din această situație?, și nu cel de forma: Cum pot eu glorifica pe Dumnezeu în aceasta și mări lauda lui Hristos? Și iarăși, dacă există perspectiva să îmbunătățesc împrejurările mele, primul nostru gând este desigur ce este natural. Dacă așa stau lucrurile, nu ar trebui să fim treji și veghetori? Am putea noi uita chiar și pentru un moment: În aceasta este pericolul pentru mine?

Noi nu suntem încercați toți în același fel. Ceea ce unuia îi oferă satisfacție, poate fi oroare pentru altul. Însă realitatea umiltoare constă în faptul, și în privința aceasta toți suntem de acord, că noi avem o natură care se iubește pe sine însuși și care caută ce este plăcut pentru sine, și de aceea noi suntem întotdeauna gata să cedăm acestei naturi și prin aceasta primului gând al inimii noastre. Dar să punem pe Hristos înaintea sufletului nostru! Fie că este vorba de suferință sau bucurie, să privim la El! Și ce urmează după aceea? Ceea ce este natural va dispărea; noi îl vom judeca. Noi spunem: aceasta este o chestiune prin care Hristos nu va fi glorificat, și pentru ce suntem noi aici? Fie ca noi să ne amintim, că Dumnezeu a făcut totul, ca să ne facă potriviți pentru prezența Sa. El „ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților în lumină” (Coloseni 1.12). Această binecuvântare rămâne valabilă; în privința aceasta nu este nici o îndoială. Însă întrebarea practică pentru sufletele noastre este, dacă inimile noastre știu despre bunătatea desăvârșită a Dumnezeului și Tatălui nostru față de noi, dacă ele se deschid pentru acest gând sublim, că El pune acum înaintea noastră pe Hristos ca Cel mort și înviat, pentru ca în prezența îngerilor și a oamenilor, da, a Lui Însuși, să se vadă scena minunată, că acolo sunt ființe omenești care odinioară au trăit numai pentru ei înșiși, iar acum având imaginea lui Hristos înaintea sufletelor lor aceștia au fost înălțați pe deplin deasupra lor înșiși.

Fie ca noi să lăsăm aceasta să lucreze asupra tuturor situațiilor prin care trecem zilnic! Aceasta este lucrul cel mai important în umblarea fiecărui credincios. Sunt alte lucruri mari pentru Adunare, însă ele sunt cu atât mai mari cu cât ele se bazează mai mult pe Hristos, subiectul fiecărui credincios în parte, care împreună constituie Adunarea. Fie ca noi să nu ne înșelăm singuri! Nici o poziție, pe care noi o ocupăm, nu poate repara ceva, acolo unde am eșuat față de pornirile naturale ale inimilor noastre. Fie ca noi să verificăm și să vedem dacă ne iubim pe noi înșine sau iubim pe Acela care a murit pentru noi și a înviat!

Tradus de la: [Lebe ich mir selbst oder lebe ich Christus?](#)

Titlul original: „Lebe ich mir selbst oder lebe Christus?“
din *Hilfe und Nahrung*, 1984, pag. 46-50.

Titlul original în engleză: „Living to Self or to Christ?“
din *The Bible Treasury*, Anul 4, 1870, pag. 72-73.

Traducere: Ion Simionescu